

AVTOR: Alina in Czesław Centkiewicz

NASLOV: Odarpi, Egigvov sin

KRAJ, LETA IZDAJE: Ljubljana, Mladinska knjiga leta 1985

ILUSTRATOR:

OBNOVA KNJIGE:

Knjiga opisuje o resničnem življenju Eskima Odarpija v takratnem času, do nekje leta 1950, preden je v kraje prišla civilizacija, ki počasi uničuje njihov način življenja.

Odarpi se je rodil, ko je po njihovem kraju divjal snežni metež. Ko je malo odrasel, ga je zelo mikal lov, saj so se družine preživljale z lovom na mrože, tjuljenje, medvede, ptice, zajce, kite, pa še kaj bi se našlo. Imel je sestrico Ivaloo, ki pa se je pri mami učila šivanja iz živalskih kož oblačila, škornje, rokavice, jermene... Otroci niso hodili v šole, učili so se od svojih staršev in skupnosti. Kmalu mu je oče Egigva podaril odpravo psov za lov in ga poslal po meso v skrivališče, ker pa je bil snežni vihar ni našel poti domov. Zato z nožem izrezal iz snega ploskve kot opeke in si napravil iglu, da se je skril pred viharjem. Našli so ga in oče je bil prav ponosen nanj, čeprav je izgubil hrano. Znal je preživeti. Eskimi so pozimi živeli v iglujih, tiste tri mesece poletja, ki ga je bilo pa v šotorih, kot ena družina. Vse je bilo od vseh. Ko so odšli na lov so dale žene možem ali matere sinovom amulet – krokarjevo glavo in kremplje za obilen ulov in srečno vrnitev. Ko je bilo zelo mraz so si v škornje in rokavice natlačili še mah. Ob zimskih metežih, ko so se morali skrivati v iglujih zato so si pripovedovali zgodbe, peli pesmice in se družili. Kadar je primanjkovalo hrane so bili lačni vsi tudi psi, drugače pa so hrano razdelili tudi tistim, ki niso mogli več loviti. Večinoma so jedli surovo meso. Glave pa so si umivali z urinom. Nekega dne so šli na medveda in ulovili medvedko, mladička pa je našel Odarpi. Oče mu ga je dovolil vzeti s seboj. Medvedom so rekli AH-TUK-TA. Ta medvedek je bil pri njih, ko pa je zrasel, se je oddaljeval od njih in prihajal nekaj časa nazaj, enkrat pa se ni več prikazal. Živali, čeprav so jih lovili so jim bile pomembne in pravili so, da bodo nekoč s temi živalmi skupaj v raju. Kadar je kdo od lovcev umrl so z njim pokopali tudi vprežne jermene, harpuno in lovski pribor, Da bi žalovali za pokojnim se ni spodobilo. Drugače med Eskimi ni ne lenuhov, ne zastonjkarjev. Nekoč je neka druga skupnost ujela velikega kita in povabila vse skupnosti na pojedino, vsi so se preselili za toliko časa, dokler je bilo meso, v njihove prostore, pa je lahko prišel kdorkoli in vsi so čuvali imetje.

Še ena Eskimska pravljica za konec. Zakaj je izginilo sonce

Nekdo je nekoč v veliko vrečo iz živalskih kož potlačil sonce in nastala je tema, ko pa so se kože od vročega sonca stopile ni mogel več ujeti sonca, ker je bilo prevroče in niti vreče ni imel več, je sonce spet sijalo in sije še danes.

OCENA, MNJENJA O PREBRANEM Z UTEMELITVIJO.:

Knjiga mi je bila všeč in zanimiva, ker sem izvedela kako živijo Eskimi. Imeli so zelo težko življenje, saj jim je dostikrat primanjkovalo hrane, kupiti pa si je niso mogli. Pa tudi niso živeli razkošno in tudi igrači in sladkarij niso poznali. Učili pa so se tudi samo od starejših. Malo neprijetno pa mi je bilo ob branju, ko so se prehranjevali s surovim mesom.